

Tập thơ T.T.K.H

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Bài Thơ Cuối Cùng

Anh ạ, tháng ngày mau quá nhỉ!
Một mùa thu cũ một lòng đau
Ba năm ví biết anh còn nhớ
Em đã cầm lời có nói đâu

Đã lỡ thôi rồi chuyện biệt ly
Càng khơi càng thấy lụy từng ly
Trách ai đem cánh "ti-gôn" ấy
Mà viết tình em được ích gì?

Chỉ có ba người đọc thơ riêng
Bài thơ "đan áo" của chồng em
Bài thơ đan áo nay rao bán
Cho khắp người đời thóc mách xem

Là giết đời nhau đấy biết không?
Dưới giàn hoa máu tiếng mưa rung
Giận anh tôi viết dòng dư lệ
Là chút dư hương điệu cuối cùng

Từ nay anh hãy bán thơ anh
Và để yên tôi với một mình
Những cánh hoa lòng, hừ đã ghét
Thì đem mà đổi lấy hư vinh

Ngang trái đời hoa đã úa rồi
Tùng mùa gió lạnh sắc hương rơi
Buồng nghiêm thơ thảo hồn eo hẹp
Đi nhớ người, không muốn nhớ lời

Tôi oán hờn anh mỗi phút giây
Tôi run sợ viết bởi rồi đây
Nếu không yên được thì tôi chết
Đêm hơi, làm sao tối thế này!

Năm lại, năm qua cứ muốn yên
Mà phương trời nhớ chẳng làm quên
Và người vỡ lẽ duyên thâm kín
Lại chính là anh, anh của em

Tôi biết làm sao được hơi trời!
Giận anh không nở nhớ không thôi

Mưa buồn mưa hắt trong lòng ướt
Sợ quá đi anh, có một người...

Bài Thơ Thứ Nhất

Thuở ấy lòng tôi thơ thới quá
Hồn thơ nguyên vẹn một trời hương
Nhưng nhà nghệ sĩ từ đâu lại
Êm ái trao tôi một vết thương

Tai ác ngờ đâu gió lại qua
Làm kinh giấc mộng những ngày hoa
Thổi tan âm điệu du dương trước
Và tiễn người đi bến cát xa

Lại ở vườn Thanh có một mình
Tôi yêu gió lạnh lúc tàn canh
Yêu trăng lặng lẽ rơi trên áo
Yêu bóng chim xa nắng lướt màn

Và một ngày kia tôi phải yêu
Cả chồng tôi nữa lúc đi theo
Những cô áo đỏ sang nhà khác
Gió hời làm sao lạnh rất nhiều

Từ đây không mong không dám hẹn
Một lần gặp nữa dưới trăng nghiêm
Nhưng tôi vẫn chắc nơi trời lạ
Người ấy ghi lòng vẫn nhớ em

Đang lúc lòng tôi muốn tạm yên
Thì ai đem lại cánh hoa tim
Cho tôi ép nốt dòng dư lệ
Nhỏ xuống thành thơ khóc chút duyên

Đẹp gì một mảnh tình tan vỡ
Đã bọc hoa tàn dấu xác xơ
Tóc úa giết dần đời thiếu phụ
Thì ai trông ngóng chẳng nên chờ

Viết đoạn thơ đầu lo ngại quá
Vì tôi vẫn nhớ hẹn ngày xưa
"Cố quên đi nhé cảm và nín
Đừng thở than bằng những giọng thơ"

Tôi run sợ viết lặng im nghe
Tiếng lá thu khô xiết mặt hè

Tượng tượng chân người len lén đến
Nhưng lòng nào dám hẹn ai về
Tuy thế tôi tin vẫn có người
Thiết tha đeo đuổi mãi than ôi
Biết đâu tôi một tâm hồn héo
Bên cạnh chồng nghiêm lưỡng tuổi rồi

Đan Áo Cho Chồng

Chị ơi nếu chị đã yêu
Đã từng lỡ hái ít nhiều đau thương
Đã xa hẳn quãng đời hương
Đã đem lòng gửi gió sương mịt mù
Biết chẳng chị, mỗi mùa Đông
Đáng thương những kẻ có chồng như em
Vẫn còn thấy lạnh trong tim
Đan đi đan lại áo len cho chồng
Như con chim hót trong lồng
Hạt mưa đã rụng bên sông bơ thờ
Lung trời nổi tiếng tiêu sơ
Hay đâu gió đã sang bờ ly tan
Tháng ngày miễn cưỡng em đan
Kéo dài một chiếc áo len cho chồng
Như con chim hót trong lồng
Tháng ngày thương tiếc cánh hồng nơi nao
Ngoài trời hoa nắng xôn xao
Ai đem khoá chết chim vào lồng nghiêm
Ai đem lễ giáo giam em
Sống hờ trợn kiếp trong duyên trái đời
Lòng em buồn lắm chị ơi!
Trong bao ngờ vực với lời mĩa mai
Quang cảnh lạ, tháng ngày dài
Đêm đêm nghĩ đến ngày mai giặt mình.

Hai Sắc Hoa Tigôn

Một mùa thu trước mỗi hoàng hôn
Nhặt cánh hoa rơi chẳng thấy buồn
Nhuộm ánh nắng tà qua mái tóc
Tôi chờ người đến với yêu thương

Người ấy thường hay vuốt tóc tôi
Thở dài trong lúc thấy tôi vui
Bảo rằng : "Hoa giống như tim vỡ
Anh sợ tình ta cũng vỡ thôi".

Thuở ấy nào tôi đã hiểu gì
Cánh hoa tan tác của sinh ly
Cho nên cười đáp : "Màu hoa trắng
Là chút lòng trong chẳng nghĩ suy".

Đâu biết lần đi một lữ làng
Dưới trần gian khổ chết yêu đương
Người xa xăm quá, tôi buồn lắm
Trong một ngày vui, pháo nhuộm đường

Từ đây thu rồi thu lại thu
Lòng tôi còn giá đến bao giờ
Chồng tôi vẫn biết tôi thương nhớ
Người ấy cho nên vẫn hững hờ

Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời
Ái ân lạt lẽo với chồng tôi
Tùng mùa thu chết, từng thu chết
Vẫn giấu trong tim bóng một người

Buồn quá hôm nay xem tiểu thuyết
Một mùa thu trước rất xa xôi
Đến nay tôi hiểu thì tôi đã
Làm lỡ tình duyên cũ mất rồi

Tôi sợ chiều thu phớt nắng mờ
Chiều thu hoa đỏ rụng chiều thu
Gió về lạnh lẽo chân mây trắng
Người ấy ngang sông đứng ngóng đò

Nếu biết rằng tôi đã lấy chồng
Trời ơi! Người ấy có buồn không?

Có thâm nghĩ đến loài hoa vỡ
Tựa trái tim phai, tựa máu hồng...